

≡ [Menú](#)

[Llibres](#)

[Art](#)

[Llengua](#)

[Escenes](#)

[Pantalles](#)

[Música](#)

[Humor](#)

[Biblioteca digital](#)

[Més](#) ▼

[Agenda](#)

[Firmes](#)

[Premi de contes](#)

[Premis Núvol](#)

[Sa il·lustríssima](#)

[La ruta del jazz](#)

[Arxipèlag](#)

[Serra d'Or](#)

[Barcelona Clàssica](#)

[Ara Llegim](#)

[El Culturista](#)

Segueix-nos:

🔍 [Cerca](#)

Marina Porras | Foto: © Laia Serch

A l'editorial [Fragmenta](#) la postmodernitat no agrada. Els set assajos breus que formen la col·lecció *Els set pecats capitals* s'han d'imaginar com un dic de contenció per evitar que amb la pèrdua del llenguatge religiós se'n vagi una manera d'entendre'ns a nosaltres mateixos que no té res de relativa. La convicció que els pecats no assenyalen el buit d'un mer constructe social, sinó que descriuen alguna cosa essencial que convé seguir sent capaços d'escriure. La proposta és de naturalesa vampírica: per tornar a insuflar sang en set mots anèmics, recórrer a la vitalitat de set assagistes joves.

Perquè els set autors de la col·lecció es troben tan a gust en el *zeitgeist* que no només tenen compte a Twitter, sinó que són figures molt influents en la conversa cultural-digital catalana. En el nostre país petit, és molt estrany el dia en què l'algoritme de l'ocell blau no t'entafora ben a dalt de la *timeline* una invectiva política de **Jordi Graupera** (*La supèrbia*), una polèmica literària de **Marina Porras** (*L'enveja*), o un aforisme humoristicofilosòfic d'**Anna Punsoda** (*La luxúria*), que darrerament s'han fet més costumistes. També atrauen *likes* i retuits els jocs de paraules arqueològics d'**Adrià Pujol** (*La*

≡ [Menú](#)

[Llibres](#)

[Art](#)

[Llengua](#)

[Escenes](#)

[Pantalles](#)

[Música](#)

[Humor](#)

[Biblioteca digital](#)

[Més](#) ▼

[Agenda](#)

[Firmes](#)

[Premi de contes](#)

[Premis Núvol](#)

[Sa il·lustríssima](#)

[La ruta del jazz](#)

[Arxipèlag](#)

[Serra d'Or](#)

[Barcelona Clàssica](#)

[Ara Llegim](#)

[El Culturista](#)

Segueix-nos:

Q [Cerca](#)

La tuitofilia compartida no és irrellevant. D'entrada, reflecteix la vocació afrancesada dels assajos, una forma d'entendre la intel·lectualitat pública que aspira a relligar el rigor amb l'experiència quotidiana, el sentit de l'humor amb la pedanteria, el llenguatge planer i la finesa conceptual. Aquests són els nostres pensadors pop, que també és una estratègia comercial. I, *last but not least*, denota una vocació política. A Twitter es disputa la substància ètica 2.0 del país, i ser-hi vol dir tenir l'ambició de portar l'aigua al teu molí. Amb matisos, els set autors comparteixen una manera de pensar Catalunya polemista i contraintuitiva mol més sexy que el centrisme institucionalitzat, una manera de piular des dels marges a cop de martell que potser sense la lògica de les xarxes hauria hagut de passar per l'embut. Per tant, els pecats no obliden la geografia: l'absència de luxúria nostrada s'explica com el producte d'una repressió sexual-nacional, l'estigma de la supèrbia com un mecanisme de control quasicolonial, el capelletisme envejós del sector cultural entès a la llum de la història catalana.

Els set volums han quedat molt diferents perquè donen barra lliure a les idiosincràsies respectives. Em surt una classificació personal a partir de l'eix èpica-ironia: Graupera, Porras i Punsoda cremen amb una voluntat nietzschiana de revigorització dels valors, Quintana, Ponsatí-Murlà, i Pujol cauen més cap al desencantament afable de **Montaigne**; i Garrigassait em quedaria al mig. Només hi ha un fil conductor infal·lible: l'antimoralisme que culmina amb l'enamorament entre cada autor i el pecat propi. La gola s'indulta en forma de dolça i permissible verborrea, la mandra en imperatiu anticapitalista, l'enveja en admiració, la supèrbia en amor propi, la ira en tant que topall de la submissió, la luxúria en

[Llibres](#)
[Art](#)
[Llengua](#)
[Escenes](#)
[Pantalles](#)
[Música](#)
[Humor](#)
[Biblioteca digital](#)
[Més](#) ▾
[Agenda](#)
[Firmes](#)
[Premi de contes](#)
[Premis Núvol](#)
[Sa il·lustríssima](#)
[La ruta del jazz](#)
[Arxipèlag](#)
[Serra d'Or](#)
[Barcelona Clàssica](#)
[Ara Llegim](#)
[El Culturista](#)
 Segueix-nos:

 [Cerca](#)

Els set pecats mai tornaran a caure amb tot el seu pes sobre les ànimes. Però si el llenguatge és una forma d'esmol·lar l'esperit, reanimar uns mots en vies d'extinció ens rearma. Els set petits tractats, tan prim i lleugers com són, no poden ser una llosa moral de cap manera. Quan els mires l'un al costat de l'altre, et fan pensar una navalla suïssa multicolor molt útil per accedir als racons de la condició humana.

Fes-te iptor de Núvol
 Suma't al digital de cultura i gaudeix d'un munt d'avantatges

Participa en sortejos setmanals i guanya llibres

Rep la revista anual en paper

Accedeix a la Biblioteca del Núvol

Aconseguir descomptes culturals

[Subscriu-t'hi ara!](#)